

Americký expert: Čtyři provokace Západu vrazily klín mezi Rusko a USA

- CZ24 News | 11. ledna 2022

USA/RUSKO: V nedávné zprávě think-tanku Quincy Institute for Responsible Governance (Washington) o nezasahování lze kořeny zhoršení americko-ruských vztahů a konfrontace o Ukrajinu vysledovat až do 90. let a do vlády Billa Clintona.

Existují čtyři hlavní západní provokace proti Moskvě, které vedly k patové situaci, tvrdí Ted Galen Carpenter, známý publicista z libertinského Cato Institute (Washington) a Quincy Institute for Responsible Governance popisuje podrobně každou provokaci: **„Za začátek nové studené války nese velkou vinu Západ, nikoli Rusko.“**

Kreml dnes požaduje, aby NATO opustilo další expanzi na východ. Jednání o bezpečnostních zárukách, které přitahují pozornost, začnou dnes v Ženevě.

„Jednostranná, samoúčelná obvinění Ruska vždy ignorují mnohé západní provokace, které se odehrály dlouho předtím, než Moskva přistoupila k podvratným opatřením,“ píše Carpenter.

„Zhoršení vztahů Západu s postkomunistickým Ruskem ve skutečnosti začalo za prezidentství Billa Clintona,“ poznamenává.

I nejmenší finanční příspěvek velice pomáhá! Děkujeme!

CHCI PŘISPĚT

Provokace č. 1: První expanze NATO na východ

Jak zdůrazňuje expert, bývalá velvyslankyně USA při OSN a ministryně zahraničí Madeleine Albrightová ve svých pamětech poznamenala, že Clintonova administrativa se rozhodla podpořit přání zemí střední a východní Evropy vstoupit do NATO již v roce 1993. V roce 1998 se k alianci připojily Polsko, Česká republika a Maďarsko. Albrightová přiznala, že ruský prezident Boris Jelcin a jeho spolupracovníci byli z tohoto vývoje událostí krajně nešťastní. Ruská reakce byla pochopitelná – rozšíření porušilo neformální sliby Moskvě od administrativy George W. Bushe, když Michail Gorbačov souhlasil nejen se sjednocením Německa, ale také s jeho členstvím v NATO. Z toho vyplývalo, že v reakci na toto gesto se NATO nepohne za východní hranici sjednoceného Německa.

Provokace č. 2: Vojenská intervence NATO na Balkáně

Letecká válka NATO v roce 1995 proti bosenským Srbům usilujícím o odtržení od nově vytvořené Bosny a Hercegoviny a uzavření Daytonských mírových dohod velmi rozzlobily Jelcinovu vládu a ruský lid, píše Carpenter.

„Balkán jako region byl pro Moskvu po několik generací významným náboženským a strategickým zájmem a pro Rusy bylo ponižující bezmocně sledovat, jak tam aliance vedená USA diktuje svou vůli. O čtyři roky později provedly západní mocnosti ještě vážnější

provokaci, když zasáhly na straně separatistických povstalců v neklidné srbské provincii Kosovo. Odtržení této provincie od Srbska a její převedení pod kontrolu OSN nejenže vytvořilo nezdravý mezinárodní precedens, ale také demonstrovalo naprosté ignorování ruských zájmů a preferencí na Balkáně,“ píše se ve zprávě.

Rozhodnutí Clintonovy administrativy rozšířit NATO a zasáhnout v Bosně a Kosovu byla rozhodujícími kroky směrem k nové studené válce s Ruskem. Negativní roli americké intervence na Balkáně ve vztazích mezi Ruskem a Spojenými státy a Západem obecně popsal bývalý americký velvyslanec v Sovětském svazu Jack Matlock - Junior :

„Ruská důvěra ve Spojené státy byla podkopána. V roce 1991 mělo podle průzkumů asi 80 % Rusů kladný vztah ke Spojeným státům, v roce 1999 už téměř stejné procento bylo negativní.“

rovokace č. 3: Následné vlny rozšiřování NATO

Administrativa George W. Bushe, která se nespokojila s odporem vůči Moskvě ze strany Clintonovy administrativy, která tlačí NATO do střední Evropy, slíbila spojencům, že udělí členství zbytku nyní již neexistující Varšavské smlouvy a třem pobaltským republikám, uvádí zpráva. Přijetí pobaltských států do aliance v roce 2004 prudce zesílilo vojenskou invazi na Západ.

„Tyto tři malé republiky nebyly jen součástí Sovětského svazu, ale také strávily významnou část své historie jako součást carského Ruska. Rusko bylo v tu chvíli příliš slabé na to, aby odpovědělo čímkoli jiným než pomalými diplomatickými protesty, ale hněv vůči Západu s jeho arogancí a lhostejností k bezpečnostním zájmům Moskvy dál dozrával,” říká expert.

Dále vysvětluje, že rozšíření NATO k ruským hranicím nebylo zdaleka jedinou provokací. Spojené státy se stále aktivněji zapojovaly do rozmístění ozbrojených sil na území nových členů aliance na rotačním základě. Dokonce i ministr obrany George W. Bushe Robert Gates vyjádřil obavy, že takové akce vytvářejí nebezpečné napětí.

„Projev ruského prezidenta Vladimira Putina v únoru 2007 na výroční mnichovské bezpečnostní konferenci jasně ukázal, že Kreml již nehodlá tolerovat aroganci USA a NATO. Jako vždy, odtržený od reality, se Bush dokonce pokusil zajistit členství v alianci pro Gruzii a Ukrajinu a jeho nástupci tuto politiku provádějí i přes odpor Francie a Německa,” upozorňuje zpráva.

Provokace č. 4: Zacházení s Ruskem jako s nepřítelem na Ukrajině a v dalších zemích

Západní vůdci však Putinova varování nebrali vážně, pokračuje Carpenter. Provokace v řadě oblastí pokračovaly a v některých případech dokonce zesílily. Na začátku roku 2008 Spojené státy a klíčové mocnosti NATO obešly Radu bezpečnosti OSN (a ruské veto) a udělily Kosovu plnou nezávislost. O tři roky později administrativa Baracka Obamy uvedla v omyl ruské představitele ohledně skutečných cílů údajné „humanitární“ mise OSN v Libyi tím, že přesvědčila Moskvu, aby se zdržela svého veta. Mise rychle eskalovala ve válku vedenou Spojenými státy kvůli změně režimu a svržení libyjského vůdce Muammara Kaddáfího . Krátce nato Spojené státy spolu s podobně smýšlejícími lidmi na Blízkém východě zahájily kampaň za svržení Bašára Asada v Sýrii.... Navíc následovala nehorázná intervence USA a EU do vnitřní politiky Ukrajiny.

Jak poznamenává expert, je pravděpodobné, že některé z výše uvedených argumentů se v blízké budoucnosti stanou předmětem diskuse na jednání představitelů Ruska a USA-NATO v Ženevě.

„Ačkoli se vedení USA může tvářit, že si to nepamatuje, je jasné, že ruská strana na nic nezapomněla a nechce se ničeho vzdát,” řekl Carpenter.

Ruský ministr zahraničí Sergej Lavrov nedávno zdůraznil, že euroatlantické mocnosti si opakovaně protiřečily a porušovaly své dřívější závazky.

„Naše návrhy směřují k vytvoření a legalizaci nového systému dohod na principu nedělitelnosti bezpečnosti a zřeknutí se pokusů o dosažení vojenské převahy, který byl v 90. letech jednomyslně schválen vůdci všech euroatlantických států. Chtěl bych zdůraznit,

že potřebujeme právně závazné záruky, protože naši západní kolegové systematicky neplní politické závazky, nemluvě o ujištěních a slibech daných sovětským a ruským vůdcům,
“uvedl Lavrov.

[ZDROJ](#)